

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **N. X. Q.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advkátem se sídlem advokátní kanceláře Čechovský a Václavek a partneři, Václavské náměstí 1, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2011, č.j. OAM-358/ZA-ZA06-HA08-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **j e p o v i n e n** nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 5.760,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- III. Odměna tlumočnice M. K., bytem, **s e u r č u j e** částkou 770,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 12. 2011, č.j. OAM-358/ZA-ZA06-HA08-2011 bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou, vytkl žalovanému nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se nedostatečně vypořádal s otázkou možného udělení doplňkové ochrany. Zatímco odůvodnění ve vztahu k neudělení azylu postrádá smysl tam, kde nejsou žádné azylově relevantní důvody tvrzeny, s otázkou doplňkové ochrany má žalovaný povinnost se vypořádat vždy a samo z úřední povinnosti zjistit, zda skutečně žadateli nehrozí závažná újma v případě návratu do země původu. Ze zásady „non-refoulement“ vyplývá primární povinnost státu nevystavit žadatele reálné hrozbě závažné újmy, přičemž k této povinnosti se musí vázat i povinnost státu, zjistit si příslušné skutečnosti, které k aplikaci této zásady nutně vedou. K zajištění této zásady musí žalovaný vyvinout přiměřenou aktivitu z moci úřední. Podle názoru žalobce a v souladu s judikaturou NSS je v případě jednak závažné újmy podle ust. § 14, § 14a zákona o azylu žalovaný povinen se jí zabývat, je-li žadatelem o mezinárodní ochranu namítána, nebo vyjde-li najevo jinak v průběhu řízení. Žalobce se proto domníval, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve vztahu k posouzení podmínek pro udělení zejména doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu je naprosto nedostatečné, neboť z něj není zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu.

Dále žalobce má za to, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení a cítí se být zkrácen na svých právech v důsledku naprostého ignorování, tedy i porušení § 14 zákona o azylu, což mimochodem vyplývá i z ust. § 28 odst. 2 citovaného zákona, kdy má správní orgán odůvodnit své rozhodnutí k oběma formám mezinárodní ochrany. Žalovaný se rovněž řádně nezabýval § 14 citovaného zákona, dle kterého jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Neopatřil si dostatečné množství podkladů k objektivnímu rozhodnutí o žádosti, proto nelze souhlasit s tím, jakým způsobem shromážděné podklady interpretoval, resp. v případě písemných podkladů ve smyslu bodů 6, 7 a 8 této žaloby neinterpretoval vůbec. S ohledem na specifickou azylovou řízení je nutno konstatovat, že tíha důkazního břemene nedopadá pouze na žadatele, ale právě s ohledem na zvláštnost řízení o azylu, měla by tato být rovnoměrně rozdělena mezi žadatele o azyl a správní orgán.

Je pravdou, že žalobce přijel do ČR původně z pracovních (ekonomických) důvodů, důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany však nebyla cesta do ČR, nýbrž zcela oprávněný strach ze msty bývalých pachatelů (ve Vietnamu), předmětné trestné činnosti, jejichž jména v rámci spolupráce s OČTŘ v rámci jeho trestního stíhání vyrazil. Správní orgán má zcela jednoznačně povinnost se vypořádat se všemi tvrzeními žadatele, byť by tato byla „azylově“ irelevantní, nicméně aby rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné, je potřeba

k těmto rozhodnutím zaujmout určitý právní postoj a jako irelevantní je označit a taktéž sdělit, proč tomu tak je. Žalovaný si proto musí obstarat takové informace, které mu umožní objektivně rozhodnout, zda skutečnosti tvrzené žadatelem mohou či nemohou zakládat důvody udělení té které formy mezinárodní ochrany. Co se humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu týká, odkázal žalobce na rozsáhlou judikaturu NSS, např. na rozsudek ze dne 19. 7. 2004, sp. zn. 5 Azs 105/2004, www.nssoud.cz. Podle NSS tak smysl institutu humanitárního azylu spočívá v tom, aby Ministerstvo vnitra mělo možnost azyl poskytnout i v situacích, na nichž sice nedopadá žádná z možností předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Vzhledem k tomu, že žalovaný neodůvodnil řádně napadené rozhodnutí, ale generalizujícím způsobem a ve vztahu k tvrzení žalobce o jeho strachu ze zabití ve smyslu shora napadeného rozhodnutí, neodůvodnil vůbec, je napadené rozhodnutí pro tyto vady nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalobce proto navrhl, aby přezkoumávané rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření ze dne 10. 5. 2012 žalovaný se neztotožnil s žalobními námitkami, byl přesvědčen o tom, že napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno, náležitě byl zjištěn skutkový stav věci. Jmenovaný v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že byl ve vlasti pronásledován, případně že by se takového pronásledování mohl opodstatněně obávat. Dle názoru žalovaného, žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem, je účelová. V protokolu o veřejném zasedání ze dne 13. 10. 2011 v souvislosti s rozhodováním o žádosti o jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu uvedl, že se v Čechách nehodlá zdržet, že se bude vracet k rodině do Vietnamu. Vzápětí na to uvedl, že se do Vietnamu vrátit nemůže a že tam nemá ani žádné zázemí. Vzhledem k důvodům, které žalobce v řízení před správním orgánem uváděl, má žalovaný rovněž za to, že použité informace o situaci v zemi původu jsou dostatečné. Jmenovanému byla dána možnost se s těmito informacemi seznámit, případně navrhnout jejich doplnění, čehož však nevyužil. Taktéž žalovaný pokládal žalobcovy námitky vznesené směrem k humanitárnímu azylu dle § 14 zákona o azylu za nedůvodné. V důvodech, které žalobce uvedl nebylo shledáno ani ohrožení vážnou újmou ve smyslu § 14a zákona o azylu, v této části je rozhodnutí odůvodnění dostatečné. Navrhl proto, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 7. 2012, č. j. 22 Az 2/2012-40 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2011 a podle § 76 odst. 1 písm. a) a písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Současně rozhodl, že žalovaný je povinen žalobci nahradit náklady řízení ve výši 5.760,- Kč k rukám jeho zástupce, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku. Podle názoru Krajského soudu v Brně žalovaný nedostatečně přesvědčivě posuzoval zjevnou nedůvodnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany z hlediska všech forem mezinárodní ochrany upravených v zákoně o azylu. Je třeba, aby se závěr žalovaného opíral o hlubší úvahy, a aby důsledněji provedl analýzu, z jakých podkladů při své úvaze vycházel a k jakým závěrům dospěl. Vzhledem k absenci těchto úvah totiž není zcela jasné a srozumitelné, proč žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Na základě tohoto uzavřel, že je třeba, aby žalovaný žádost žalobce posoudil znovu na základě skutečností, které uvedl či které ve

správním řízení vyšly najevo, a to z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany, jež se k těmto skutečnostem vztahují. Učiněný závěr přitom musí být v rozhodnutí důsledně, podrobně a přesvědčivě odůvodněn.

Proti citovanému soudnímu rozhodnutí podal žalovaný kasační stížnost, napadený rozsudek považoval za nezákonný a nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodu rozhodnutí. Konkrétně konstatoval, že se ve svém rozhodnutí zabýval řádným a přezkoumatelným způsobem jak zkoumáním důvodů vymezených v ust. § 12 zákona o azylu, tak i ust. § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Svě hodnocení podložil dostatečnými a aktuálními informacemi o zemi původu použitelnými pro případ žalobce. Po přezkoumání jeho tvrzení a jejich konfrontací se shromážděnými zprávami o situaci v domovském státu dospěl k odůvodněnému závěru o zjevné nedůvodnosti žádosti ve vztahu ke všem formám mezinárodní ochrany a naplnění podmínek aplikace § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem shledána přijatelnou a uvedený soud napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s.ř.s. přezkoumal, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podstatou projednávané věci bylo posouzení názoru krajského soudu, dle kterého žalovaný nedostal své zákonné povinnosti dostatečně přesvědčivě posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany z hlediska všech jejích forem.

Ve světle úvah dle příslušných hledisek zákona o azylu Nejvyšší správní soud uvedl „podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je správní orgán povinen i při posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné ve smyslu ust. § 16 posoudit tvrzení žadatele z hlediska všech forem mezinárodní ochrany. Zamítnout ji může jen za předpokladu, že v případě žadatele nepřichází v úvahu žádná z forem mezinárodní ochrany (blíže viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010-107, publikované též pod č. 2289/2011 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud z napadeného rozhodnutí stěžovatele ověřil, že tvrzení žalobce byla posouzena jak z hlediska dvou základních forem mezinárodní ochrany, tj. azylu a doplňkové ochrany, tak z hlediska kritérií pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, z hlediska udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a konečně i z hlediska udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b zákona o azylu.“

Po zrušení původního rozsudku Nejvyšším správním soudem dne 6. 12. 2012, č. j. 9 Azs 14/2012-22, proběhlo před Krajským soudem v Brně jednání ve věci dne 14. 3. 2013. Soud shrnul dosavadní průběh řízení, sdělil obsah zrušovacího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Žalobce za přítomnosti tlumočnice vypověděl, že má vietnamské státní občanství, je svobodný, bezdětný, ateista, základní vzdělání. Ve Vietnamu pracoval jako řidič, v ČR jako podnikatel, prodával textil. Uvedenou profesi vykonával od roku 2007 do roku 2010. V současné době pracovně vypomáhá bratrovi, nemůže vystupovat jako osoba samostatně výdělečně činná, neboť nemá povolen pobyt v ČR. Uvedl dále, že v ČR bydlí i jeho bratr

s rodinou, strýc, který uzavřel manželství s českou státní občankou. Sdělil dále, že Vietnam opustil v roce 2007 z důvodů finančních. Protože ve Vietnamu se těžce vydělávají peníze, musel si je vypůjčovat. V ČR se zdržuje jeho strýc, který je mu nápomocen v zajištění a zlepšení ekonomických podmínek. Vstup na území ČR měl podložen turistickým vízem, měl povolen i dlouhodobý pobyt na dobu dvou let za účelem podnikání. V roce 2010 se dopustil na území ČR trestné činnosti, jednalo se o nepovolené obchodování s drogami, byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou let nepodmíněně a byl mu uložen trest vyhoštění v trvání pěti let. Žalobce dále uvedl, že ve Vietnamu neměl žádné problémy se státními orgány, nebyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Měl však obavy, že v případě návratu do Vietnamu mu hrozí vážná újma, neboť jednak nenastoupil vojnu, utekl z ní a dále v rámci trestního řízení, kdy udal lidi pěstující v ČR marihuanu a v současné době se zdržující ve Vietnamu, mu mohou způsobit újmu na zdraví. Tvrdil, že za trestnou činnost, za kterou byl odsouzen v ČR mu hrozí ve Vietnamu trest smrti. Nebyl však informován, zda za stejnou trestnou činnost by mohl být stíhán i ve Vietnamu.

Zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na obsah písemného vyjádření ze dne 10. 5. 2012 a dále na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 6. 12. 2012, č. j. 9 Azs 14/2012-22.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 30. 11. 2011. Uvedl, že má státní příslušnost Vietnamské socialistické republiky, národnost vietnamskou, je bez náboženského vyznání. Vietnam opustil v březnu roku 2007 z důvodů ekonomických, dosahoval nízkého platu, profese řidiče autobusu navíc byla riziková. V ČR se zapletl do nelegálního obchodu a pěstování marihuany, přičemž své kolegy policii udal a od té doby má s nimi potíže, neboť mu vyhrožují smrtí v ČR a jeho rodičům ve Vietnamu. Odmítá vrátit se zpátky do Vietnamu z obavy zabití. Sdělil dále, že proti němu bylo vedeno trestní stíhání v ČR za obchod a pěstování drog, byl mu udělen dvouletý trest odnětí svobody a na pět let zákaz pobytu v ČR. Pohovor s ním byl učiněn dne 6. 12. 2011, v návaznosti na skutečnosti uvedené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany dále sdělil, že má ukončenou devátou třídu základní školy, poté pracoval jako pomocník, od roku 2001 do 2007 jako řidič. V ČR bydlí jeho strýc, měl zájem si zlepšit ekonomické podmínky, do ČR přicestoval s vízem za účelem podnikání, které realizoval společně se strýcem v oblasti obchodu s textilem. K nelegálnímu obchodu marihuany se uchýlil až později. Bylo proti němu vedeno trestní stíhání, byl mu uložen trest vyhoštění z ČR s příkazem zákazu pobytu na dobu pěti let. Má strach o život, neboť lidé z mafie se domnívají, že uvedl všechny údaje o nich a chtějí se ho zbavit. Zároveň žádají zaplacení úhrady za škodu, kterou jim způsobil u policie a u soudu. Sdělil dále, že ve výkonu trestu byl po dobu 16ti měsíců, dne 16. 11. 2011 byl propuštěn. Projevil zájem i nadále setrvat v ČR.

Soud zjistil z rozsudku Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 23. 5. 2011, č. j. 1 T 179/2010-288, že žalobce za prokázanou trestnou činnost byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou let nepodmíněně a byl mu uložen trest vyhoštění v trvání pěti let. Dále se ve spise nachází výzva k vycestování z České republiky, na základě které žalobce byl vyzván k vycestování nejpozději do dne 25. 11. 2011.

Krajský soud v Brně je v souladu s ust. § 110 odst. 3 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k uvedenému tedy krajský soud žalobu zamítl, neboť Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že tvrzení žalobce byla posouzena jak z hlediska dvou základních forem mezinárodní ochrany, tj. azylu a doplňkové ochrany, tak i z hlediska kritérií pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, z hlediska udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a konečně i z hlediska udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b zákona o azylu. Soud proto odkazuje na výše uvedené citace z rozsudku Nejvyššího správního soudu a v podrobnostech na samotný rozsudek.

Krajský soud v Brně v návaznosti na citovaný právní názor Nejvyššího správního soudu se však zabýval úvahou, zda by tvrzení žalobce byla posouzena z hlediska všech forem mezinárodní ochrany, byla dostatečně prokázána zjevná nedůvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané žalobcem, zda žalovaný se opíral o hlubší úvahy vycházející z provedené, důsledné analýzy nashromážděných podkladů. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v citovaném rozhodnutí, žádost o udělení mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede, či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo. V rámci azylového řízení totiž existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení však leží vždy výhradně na žadateli o azyl.

Z provedených důkazů bylo možno zjistit, že žalobce odjel z vlasti z ekonomických důvodů. V České republice se účastnil nelegálního obchodu a pěstování marihuany, za což byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 23. 5. 2011, spisová značka 1 T 179/2010, který nabyl právní moci dne 22. 8. 2011, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let a současně mu byl uložen trest vyhoštění v trvání pěti let. V průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl dále, že má obavy z návratu do Vietnamu z důvodu vyhrožování a pomsty ze strany osob, kterým se podařilo uprchnout do Vietnamu. Zároveň však uvedl, že pokud by jej ve vlasti někdo ohrožoval, má možnost obrátit se na policii, čehož by využil. Vzhledem k tomu, že rozsah přezkumu tvrzení žadatele je odvislý i od míry podrobnosti uplatněných tvrzení, soud s ohledem na vyslovený právní názor NSS zjišťoval, zda žalovaný případně a v čem mohl pochybit ve vztahu k uplatněným tvrzením žalobce. Vzhledem k důvodům, které uváděl žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu, pro které opustil vlast, soud odkazuje na rozsáhlou a dlouhodobě konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které ekonomické důvody (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43 či 3 Azs 23/2003-65 nebo rozsudek ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, dostupné na www.nssoud.cz), ani obava ze soukromých osob za předpokladu, že žadatel má možnost využít vnitrostátní ochrany, důvodem pro udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany není. Pronásledování ze strany soukromých osob by mohlo být z hlediska mezinárodní ochrany relevantní pouze za situace, kdy by ze strany orgánů státní moci docházelo k systematickému odmítání poskytnutí ochrany jednotlivcům před výhrůžkami či činy soukromých osob (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004-58). Pronásledováním ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu by v takovém případě byl pouze stav, kdy by ohrožení života či svobody bylo přičitatelné státní moci, která by byla jeho původcem či jej podporovala nebo

tolerovala, případně by nebyla schopna proti němu zakročit (viz rozsudek NSS ze dne 5. 5. 2004, č. j. 2 Azs 15/2004-72 či rozsudek ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54).

Ve zrušujícím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byla řešena i otázka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného z hlediska judikatury tohoto soudu s uvedením příslušných judikátů na základě kterých pak Nejvyšší správní soud uzavřel, že uvedená pochybení v projednávané věci neshledal. Uvedl dále, že z odůvodnění rozhodnutí je seznatelné, z jakých důvodů žalovaný dospěl k závěru o zjevné nedůvodnosti žádosti dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud tak vyslovil názor, že rozhodnutí žalovaného netrpí nepřezkoumatelností, naopak žalovaný se vypořádal s tvrzeními žadatele z hlediska všech forem mezinárodní ochrany a míra podrobnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela odpovídá míře podrobnosti uplatněných tvrzení.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud jako vrcholný orgán správní justice dospěl k výše uvedenému závěru, nemůže ani krajský soud dospět k jinému závěru. Jinými slovy, výše učiněné závěry jsou bez dalšího použitelné i na souzenou věc, a krajský soud proto na ně zcela odkazuje. Převéde-li soud tyto závěry Nejvyššího správního soudu na souzenou věc, nemůže proto souhlasit s návrhem právního zástupce žalobce učiněného v průběhu soudního jednání dne 14. 3. 2013, kdy navrhl provedení důkazu dotazem na Ministerstvo zahraničních věcí, zda je případně uzavřena dohoda mezi ČR a Vietnamskou republikou ohledně posouzení, zda žalobci hrozí či nikoliv trestní stíhání za trestnou činnost za níž byl odsouzen v ČR. Taktéž aby byl učiněn dotaz na Okresní soud v Mladé Boleslavi, zda soud informoval Vietnamskou ambasádou o důvodech trestního stíhání žalobce. Podle názoru soudu provedení těchto důkazů je nadbytečné, nemající vliv na správnost rozhodnutí žalovaného.

Soud dále pokládá za potřebné odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to rozsudek ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005-53, dle kterého „... *nejenom že stěžovatelovy obtíže nebyly takové závažnosti, aby je bylo možno za pronásledování ve smyslu zákona o azylu považovat, ale navíc stěžovatel z možnosti udělení azylu se diskvalifikoval již tím, že o něj požádal až během svého čtvrtého pobytu v České republice, navíc po uplynutí více jak tři měsíců pobytu.*“ Citovaný judikát lze aplikovat, byť modifikovaně, i na předmětnou věc jen s tím rozdílem, že v daném případě žalobce o azyl požádal poté, co byl rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 23. 5. 2011, č. j. 1 T 179/2010-288 odsouzen za prokázanou trestnou činnost k trestu odnětí svobody v trvání dvou let nepodmíněně a byl mu uložen trest vyhoštění v trvání pěti let. Na základě výzvy k vycestování z ČR měl opustit území ČR nejpozději do dne 25. 11. 2011. Neučinil tak, naopak dne 30. 11. 2011 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobcem tvrzené skutečnosti, které ho vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu tak svědčí o tom, že žádost podal proto, že v dané chvíli neměl jinou možnost, jak setrvat na území ČR.

Žalovaný proto rozhodl zcela správně, pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a vzhledem k tomu soudu žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému byla přiznána náhrada nákladů řízení, neboť v případě prvního

rozhodnutí krajského soudu byl soudem zavázán uhradit žalobci náklady v řízení ve výši 5.760,- Kč, které mu vznikly v souvislosti se zastoupením advokátem. Vzhledem k tomu, že žalobce v řízení byl nakonec neúspěšný, je povinen tyto náklady žalovanému zaplatit, neboť jak vyplynulo z výpovědi zástupce žalovaného, náklady řízení v dané výši mu již byly uhrazeny. V této souvislosti soud rovněž odkazuje na výklad vztahující se k výroku o náhradě nákladů řízení a obsažený v odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, č. j. 9 Azs 14/2012-22.

V souladu s ust. § 59 odst. 2 s.ř.s. byla přiznána odměna tlumočnicki Mai Konečné, kterou usnesením ze dne 10. 1. 2013, č. j. 22 Az 2/2012-61 přibral jako tlumočnicki z jazyka vietnamského pro jednání se žalobcem nařízené dne 14. 3. 2013, a to podle ust. § 17 odst. 1 položka 1 a § 22 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 37/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů za dvě hodiny, tj. 2x po 350,- Kč a zvýšení odměny za tlumočení asijských jazyků o 10 %, tj. 70,- Kč, celkem 770,- Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30ti dnů od právní moci rozhodnutí na účet tlumočnice Mai Konečné, Komerční banka, kód banky: 0100, číslo účtu: 35-1382210277.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. března 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová